

Mit adunk a Nyugatnak?

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIII. évfolyam, 23. szám, 2019. június 7.

Ignotus *Kelet népe* című esszéjében a „Mit ér az ember, ha magyar?” felvetést boncolgatja. Ha nem is alkot maradandót – mondja –, azért „legyen szeme a nagyvilágra, legyen számítása magáról”, és legyen tisztában önmagával. Soha ne váljon idegenné, maradjon mindig magyar, mert csak ez az övé. Az emberiség keletről nyugatra tart, és ezen az úton legyen honfoglaló a kelet népe – kívánta önmaguknak.

Elmondanám, hogyan látom ezt az utat. Keletről Nyugatra.

A kilencvenes évek második felében a postabanki botrány feltárásakor kiderült, hogy Kemenes Ernő, a bank akkori könyvvizsgáló cégének, a Deloitte & Touche Kft.-nek a magyarországi főnöke, e hivatala mellett további üzleti kapcsolatban is áll a bankkal. Nevezetesen cége valamiféle nyomdai termékeket szállított le a Postabanknak. Lapunk megkereste a Deloitte & Touche Kft. anyavállalatát, hogy szerintük összeférhető-e a két tevékenység: a könyvvizsgálat és az egyéb üzletelés. Az anyacég azt válaszolta, hogy nem. Arra a további kérdésre, hogy akkor ez a helyzet miként oldódik meg, azt a választ kaptuk, hogy minden tovább, ahogy eddig volt, ők nem terveznek semmit. Arra a még további felvetésre, hogy nekünk, kelet-európaiaknak a rendszerváltás azt a reményt hozta el, hogy előbb-utóbb beáramlik az üzleti világ nyugaton kialakult kultúrája, és a földrész ezen térségében is a piaci verseny, a protekcionizmus nélküli világ, a kapitalista viszonyok közötti szabályok és az etikai mérce alakítja majd az életet, azt a választ kaptuk, hogy ez nem így van. Éppen ellenkezőleg: a Kelet-Európában újabban megtelepedett nyugati cégek leányvállalatai nemhogy pozitív hatással nincsenek az itteni viszonyokra, hanem náluk is eluralkodnak a rossz tendenciák.